

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

11 март 2020 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси —
Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Член 5, точка 3 —
Предаване при условие съответното лице да бъде върнато в изпълняващата държава членка, за
да изтърпи там наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, които ще
бъдат постановени спрямо него в издаващата държава членка — Момент на връщане —
Рамково решение 2008/909/ПВР — Член 3, параграф 3 — Приложно поле — Член 8 —
Адаптиране на наказанието, наложено в издаващата държава членка — Член 25 —
Изпълнение на наказание в рамките на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР“

По дело C-314/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank Amsterdam (Районен съд, Амстердам, Нидерландия) с акт от 1 май 2018 г., постъпил в Съда на 8 май 2018 г., в рамките на производство за изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу

SF,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: М. Vilaras, председател на състава, К. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от четвърти състав, D. Šváby, К. Jürimäe и N. Piçarra (докладчик), съдии,

генерален адвокат: Р. Pikamäe,

секретар: М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 март 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за SF, от Т. Е. Korff и Т. О. М. Dieben, advocaten,
- за Openbaar Ministerie, от К. van der Schaft, L. Lunshof и N. Bakkenes, в качеството на представители,
- за нидерландското правителство, от М. Bulterman, С. S. Schillemans и А. М. de Ree, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

- за Ирландия, от G. Hodge и A. Joyce, в качеството на представители, подпомагани от L. Dempsey, BL,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от S. Faraci, avvocato dello Stato,
- за австрийското правителство, от J. Schmoll, в качеството на представител,
- за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,
- за правителството на Обединеното кралство, от S. Brandon, в качеството на представител, подпомаган от D. Blundell, barrister,
- за Европейската комисия, от R. Troosters и S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 май 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 3 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), както и на член 1, букви а) и б), член 3, параграфи 3 и 4, член 8, параграф 2 и член 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., р. 27), изменени с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричани по-нататък съответно „Рамково решение 2002/584“ и „Рамково решение 2008/909“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на производство за изпълнение в Нидерландия на европейска заповед за арест, издадена от Judge of the Canterbury Crown Court (съдия в Crown Court, Кентърбъри, Обединено кралство), с цел провеждане на наказателно производство срещу нидерландския гражданин SF.

Правна уредба

Правото на Съюза

Рамково решение 2002/584

- 3 Съображения 5 и 6 от Рамково решение 2002/584 гласят:

„(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за

наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

(6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество“.

4 Съгласно член 1 от посоченото рамково решение:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 от Договора за Европейския съюз“.

5 Членове 3, 4 и 4а от това рамково решение посочват основанията за задължително и факултативно неизпълнение на европейска заповед за арест.

6 Член 5 от същото рамково решение е озаглавен „Гаранции, предоставени от издаващата държава членка в особени случаи“ и гласи:

„Съгласно законодателството на изпълняващата държава членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия:

[...]

3) когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, в издаващата държава членка;“.

Рамково решение 2008/909

7 Съгласно член 1 от Рамково решение 2008/909:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

а) „съдебно решение“ означава окончателно решение или разпореждане на съд на издаващата държава, с което се налага наказание на физическо лице;

- б) „наказание“ означава всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за ограничен или неограничен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на образувано наказателно производство;
- в) издаваща държава“ означава държавата членка, в която е постановено съдебно решение;
- г) „изпълняваща държава“ означава държавата членка, на която е изпратено съдебно решение с цел неговото признаване и изпълнение“.

8 Член 3 от посоченото рамково решение има следното съдържание:

„1. Целта на настоящото рамково решение е да установи привила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието.

2. Настоящото рамково решение се прилага, когато осъденото лице се намира в издаващата или в изпълняващата държава.

3. Настоящото рамково решение се прилага само по отношение на признаването на съдебни решения и изпълнението на наказания по смисъла на настоящото рамково решение. Фактът, че освен наказанието е наложена и глоба и/или конфискация, която все още не е платена, събрана или изпълнена, не е пречка за изпращане на съдебното решение. Признаването и изпълнението на такива заповеди и решения за налагане на глоба и конфискация в друга държава членка става на основата на приложимите между държавите членки нормативни актове, по-специално на Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции [(ОВ L 76, 2005 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150)] и на Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 6 октомври 2006 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация [(ОВ L 328, 2006 г., стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 9, стр. 44)].

4. Настоящото рамково решение не води до изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ДЕС]“.

9 Член 8 от Рамково решение 2008/909 е озаглавен „Признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието“ и предвижда:

„1. Компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено в съответствие с член [4] и съгласно процедурата по член 5, и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9.

2. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя срок, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да адаптира наказанието, но само ако то превишава най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно националния закон на същата. Адаптираното наказание не може да бъде по-малко от най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно закона на изпълняващата държава.

[...]

4. Адаптираното наказание не може да бъде по-тежко от наложеното в издаващата държава нито по своя характер, нито по своя срок“.

- 10 Съгласно член 25 от посочено рамково решение, който е озаглавен „Изпълнение на наказания след Европейска заповед за арест“:

„Без да се засягат разпоредбите на Рамково решение 2002/584/ПВР, разпоредбите на настоящото рамково решение се прилагат *mutatis mutandis*, доколкото са съвместими с разпоредбите на това рамково решение, към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, параграф 6 от това рамково решение, или когато, действайки съгласно член 5, параграф 3 от това рамково решение, тя е поставила условие за последващо връщане на осъденото лице в съответната държава за изтърпяване на наказанието, за да се избегне възможността съответното лице да остане ненаказано“.

Националното право

- 11 Член 6, параграф 1 от Overleveringswet (Закон за предаването) (Stb. 2004, бр. 195, наричан по-нататък „OLW“), с който Рамково решение 2002/584 е транспонирано в нидерландското право, предвижда:

„Предаването на нидерландски гражданин може да бъде разрешено, при условие че е поискано за целите на наказателно разследване срещу него и според изпълняващия съдебен орган е гарантирано, че ако бъде осъден в изпълняващата държава членка с влязла в сила присъда на лишаване от свобода за деяние, за което се допуска предаване, той може да изтърпи това наказание в Нидерландия“.

- 12 Член 28, параграф 2 от посочения закон гласи,

„Ако rechtbank [съдът] установи [...], че предаването не е допустимо [...], той следва да откаже това предаване в решението си“.

- 13 Член 2:2, параграф 1 от Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Закон за взаимното признаване и изпълнение на наказания лишаване от свобода със или без отложено изпълнение) (Stb. 2012, бр. 333, наричан по-нататък „WETS“), с който Рамково решение 2008/909 е транспонирано в нидерландското право, има следното съдържание:

„Министърът е компетентен да признае съдебно решение, изпратено от една от издаващите държави членки за целите на изпълнението му в Нидерландия“.

- 14 Съгласно член 2:11 от този закон:

„1. Министърът изпраща съдебното решение и удостоверението на прокурора към апелативния съд, освен ако в самото начало не приеме, че са налице мотиви за отказ на признаването на съдебното решение.

2. Прокурорът незабавно изпраща съдебното решение на специализирания състав на Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [Апелативен съд Арнем-Леуварден, Нидерландия] [...]

3. Специализираният състав на Gerechtshof [Апелативен съд] решава:

[...]

с. какво е адаптирането на наложеното наказание лишаване от свобода, на основание параграфи 4, 5 или 6.

4. Когато срокът на наложеното наказание лишаване от свобода надвишава максималния срок на наказанието, предвидено в нидерландското право за съответното престъпление, срокът на наказанието лишаване от свобода се намалява до този максимален срок.

5. Когато осъденото лице е предадено срещу гаранция за връщане по смисъла на член 6, параграф 1 от [OLW], параграф 4 не се прилага, но следва да се определи дали наложеното наказание лишаване от свобода съответства на наказанието, което би било наложено в Нидерландия за съответното престъпление. При необходимост наказанието следва съответно да се адаптира, като се вземат предвид съображенията относно тежестта на извършеното престъпление, изложени в издаващата държава членка.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 15 На 3 март 2017 г. Judge of the Canterbury Crown Court (съдия от Crown Court, Кентърбъри) издава европейска заповед за арест срещу нидерландския гражданин SF за неговото предаване с цел провеждането на наказателно производство във връзка с две престъпления, а именно организиране на внос в Обединеното кралство, съответно на 4 кг хероин, и на 14 кг кокаин.
- 16 На 30 март 2017 г. Officier van justitie (прокурорът, Нидерландия) иска от издаващия съдебен орган да бъде предоставена гаранцията по член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 и по член 6, параграф 1 от OLW.
- 17 С писмо от 20 април 2017 г. Home Office (Министерство на вътрешните работи, Обединено кралство, наричано по-нататък „Министерство на вътрешните работи на Обединеното кралство“) отговаря следното:

„[...]“

Ако в Обединеното кралство бъде наложено наказание лишаване от свобода срещу SF, Обединеното кралство се задължава в съответствие с член 153С Extradition Act 2003 (Закон за екстрадицията от 2003 г.) да го върне в Нидерландия, щом това стане разумно възможно след приключване на наказателното производство в Обединеното кралство и на всички други производства по отношение на престъплението, за което е поискано предаването.

Подробна информация за наказанието, което евентуално ще бъде наложено на SF, ще бъде изпратена при връщането му в Нидерландия. Считаме, че връщане на лицето на основание на Рамково решение [2002/584] не дава право на Нидерландия да изменя срока на наказанието, което евентуално ще бъде наложено от съд на Обединеното кралство“.

- 18 След като е помолен да уточни израза „всички други производства“ по смисъла на член 153С от Закона за екстрадицията от 2003 г., в електронно писмо от 19 февруари 2018 г. министърът на вътрешните работи на Обединеното Кралство отговаря следното:

„Мога да уточня, че изразът „други производства“ може да включва:

- (a) разглеждане на мярка за конфискация;
- (b) производство за определяне на срока на наказанието лишаване от свобода, което трябва да бъде изпълнено в случай на неплащане на евентуална имуществена санкция;
- (c) изчерпване на правните средства за защита; и

(d) изтичане на всички срокове за плащане на решение за конфискация или на имуществена санкция“.

- 19 В самото начало запитващата юрисдикция посочва, че според SF тази гаранция за връщане не отговаря на условията, поставени както в Рамково решение 2002/584, така и в Рамково решение 2008/909, и че поради това *Rechtbank Amsterdam* (Районен съд Амстердам, Нидерландия) трябвало да откаже предаването му на компетентния орган в Обединеното кралство. В този контекст запитващата юрисдикция си поставя въпроса относно съвместимостта на някои откъси от тази гаранция с рамкови решения 2002/584 и 2008/909.
- 20 Що се отнася, от една страна, до откъса от писмото на министъра на вътрешните работи на Обединеното кралство от 20 април 2017 г., съгласно който „[ако] в Обединеното кралство бъде наложено наказание лишаване от свобода срещу SF, Обединеното кралство се задължава [...] да го върне в Нидерландия, щом това стане разумно възможно след приключване на наказателното производство в Обединеното кралство и на всички други производства по отношение на престъплението, за което е поискано предаването“, запитващата юрисдикция счита, че той поставя въпроса в кой момент издаващата държава членка трябва да върне в изпълняващата държава членка лицето, чието предаване е поискано, за да изтърпи то там наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, което/която ще му бъде наложено/а.
- 21 В това отношение запитващата юрисдикция се позовава на решение от 25 януари 2017 г., *Van Vemde* (С-582/15, EU:С:2017:37) в подкрепа на съображението, че това задължение за връщане в изпълняващата държава членка не може да е налице, преди присъдата за налагане на наказание лишаване от свобода или решението за налагане на мярка, изискваща задържане, да са станали окончателни.
- 22 Запитващата юрисдикция си поставя обаче въпроса дали държавата членка, която е издала европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, в качеството си на държава членка, в която впоследствие ще бъде постановена присъдата, може в рамките на гаранцията, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, да постави връщането на съответното лице в изпълняващата държава членка под условието не само присъдата за налагане на наказание лишаване от свобода или решението за налагане на мярката, изискваща задържане, да са станали окончателни, а и всяко друго производство по отношение на престъплението, за което е поискано предаването — като например производство по конфискация — да е окончателно приключило.
- 23 Според запитващата юрисдикция може да се поддържа, че целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, преследвана както с член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, така и с Рамково решение 2008/909, изисква съответното лице да бъде върнато в изпълняващата държава членка веднага щом присъдата за налагане на наказание лишаване от свобода или решението за мярката, изискваща задържане, станат окончателни, без да се изчаква изходът на останалите производства по отношение на престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест.
- 24 Според посочената юрисдикция може да се поддържа и че връщането на съответното лице в изпълняващата държава членка веднага щом присъдата за налагане на наказание лишаване от свобода или решението за мярката, изискваща задържане, станат окончателни, може да накърни целта, която съгласно член 67, параграфи 1 и 3 ДФЕС е да се осигури високо равнище на сигурност в пространство на свобода, сигурност и правосъдие чрез мерки за предотвратяване на престъпността. В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че ако държавата членка, която е издала европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, в качеството си на държава членка, в която впоследствие ще бъде постановено съдебното решение, трябва да проведе производство по конфискация в отсъствието на съответното лице,

тази държава членка би могла да срещне практически проблеми и проблеми при доказването във връзка с това отсъствие, които можели да я принудят да се откаже от провеждането на това производство.

- 25 От друга страна, що се отнася до откъса от писмото на министъра на вътрешните работи на Обединеното кралство от 20 април 2017 г., съгласно който „връщане на лицето на основание на Рамково решение [2002/584] не дава право на Нидерландия да изменя срока на наказанието, което евентуално ще бъде наложено от съд на Обединеното кралство“, запитващата юрисдикция счита, че този откъс повдига въпроса дали изпълняващата държава членка, след като е предала съответното лице въз основа на гаранцията, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, може на основание член 25 от Рамково решение 2008/909 да адаптира наложените на това лице в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка изискваща задържане, като надхвърли допустимото по член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909.
- 26 В това отношение запитващата юрисдикция добавя, че от подготвителните парламентарни материали по приемането на WETS е видно, че според нидерландския законодател член 25 от Рамково решение 2008/909 предоставя възможността да се продължи възприетата преди приемането на това рамково решение политика спрямо нидерландските граждани, в съответствие с която наложените в чужбина наказания се преобразуват в обичайно прилаганото в Нидерландия наказание за подобно престъпление, като тази политика понастоящем е закрепена в член 2:11, параграф 5 от посочения закон. Целта била да се постигне равно третиране на нидерландски гражданин, който трябва да бъде предаден и който е можел да бъде осъден и в Нидерландия, и на осъден в Нидерландия нидерландски гражданин. Посочената юрисдикция не е сигурна, че член 25 от Рамково решение 2008/909 може да се тълкува в този смисъл.
- 27 При тези условия *Rechtbank Amsterdam* (Районен съд Амстердам) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Следва ли член 1, параграф 3 и член 5, точка 3 от Рамково решение [2002/584], както и член 1, букви а) и б), член 3, параграфи 3 и 4 и член 25 от Рамково решение [2008/909] да се тълкуват в смисъл, че когато изпълняващата държава членка поставя предаването на свой гражданин с цел наказателно преследване под условието да бъде предоставена гаранцията по член 5, точка 3 от Рамково решение [2002/584], че съответното лице, след като бъде изслушано, ще бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там евентуално наложено му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, издаващата държава членка в качеството си на издаваща държава трябва действително да върне съответното лице — след присъдата за налагане на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане е станала окончателна — едва след като са окончателно приключени и „всички други производства по отношение на деянието, във връзка с което е било поискано предаването“, като например производство по конфискация?
- 2) Следва ли член 25 от Рамково решение [2008/909] да се тълкува в смисъл, че когато държава членка е предала свой гражданин въз основа на предоставена гаранция по член 5, точка 3 от Рамково решение [2002/584], тя може в качеството си на изпълняваща държава в рамките на производството по признаване и изпълнение на съдебно решение, постановено спрямо това лице, да провери по изключение от член 8, параграф 2 от Рамково решение [2008/909] дали наложеното на това лице наказание лишаване от свобода съответства на наказанието, което би било наложено в изпълняващата държава за съответното престъпление, и при необходимост може съответно да адаптира наложеното наказание лишаване от свобода?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

- 28 Нидерландското правителство твърди, че преюдициалното запитване е недопустимо.
- 29 От една страна, посоченото правителство счита, че поставените въпроси нямат връзка с предмета на спора. По делото в главното производство запитващата юрисдикция трябвало да прецени дали предоставената гаранция от издаващия съдебен орган е в съответствие с член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. В посочената разпоредба обаче не било формулирано никакво изискване нито относно момента на връщането на съответното лице в изпълняващата държава членка, нито относно изпълнението след това връщане на постановените спрямо това лице в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. Ето защо предметът на тези въпроси не можел да бъде подложен на контрол, който трябвало да се упражни в рамките на производството по изпълнение на европейската заповед за арест, а що се отнася до втория въпрос, този предмет попадал в обхвата на Рамково решение 2008/909.
- 30 От друга страна, нидерландското правителство счита, че поставените въпроси били от хипотетично естество. Според посоченото правителство в момента, в който запитващата юрисдикция вземе решение относно предаването на издаващата държава на лицето, за което е издадена европейската заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, не е сигурно, че това лице ще бъде осъдено, т.е. че ще е необходимо то да бъде върнато в изпълняващата държава членка. Ето защо не било сигурно, че другите производства във връзка с престъплението, за което е издадена посочената европейска заповед за арест, както и адаптирането на евентуално постановените наказание лишаване от свобода или изискваща задържане мярка, са релевантни.
- 31 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на установеното в член 267 ДФЕС сътрудничество между него и националните юрисдикции само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от решение по реда на преюдициалното производство, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на норма от правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решения от 25 юли 2018 г., АУ (Заповед за арест — Свидетел), C-268/17, EU:C:2018:602, т. 24 и от 10 декември 2018 г., Wightman и др., C-621/18, EU:C:2018:999, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 32 Следователно въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите собствени правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправено от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или също когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора си на поставените му въпроси (решения от 25 юли 2018 г., АУ (Заповед за арест — Свидетел), C-268/17, EU:C:2018:602, т. 25 и от 24 октомври 2018 г., ХС и др., C-234/17, EU:C:2018:853, т. 16 и цитираната съдебна практика).
- 33 В настоящия случай запитващата юрисдикция е предоставила на Съда необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде той полезен с отговора си на поставените въпроси, и е изложила основанията, поради които счита, че тълкуването на посочените в поставените въпроси разпоредби е необходимо за решаването на спора, с който е сезирана. Освен това, както посочва генералният адвокат в точка 30 от своето заключение, отговорите на Съда на

тези въпроси относно, от една страна, обхвата на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 и от друга страна, обхвата на член 25 от Рамково решение 2008/909 могат да окажат пряко влияние върху последващите действия на запитващата юрисдикция във връзка с разглежданата в главното производство европейска заповед, поради което не може да се счита, че тези въпроси нямат връзка с предмета на спора в главното производство. Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 31 от своето заключение, макар на този етап на производството да е невъзможно да се знае дали SF ще бъде признат или не за виновен в престъпленията, в които е обвинен, и още по-малко, да се установи дали ще му бъдат наложени наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, това не променя обстоятелството, че хипотетичният характер е присъщ на нормалния ход на едно наказателно производство, и по-специално на всяка гаранция, предоставена по член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. Ето защо доводът на нидерландското правителство, че поставените въпроси са с хипотетичен характер, поради обстоятелството че изходът от наказателното производство е неизвестен, е ирелевантен.

34 От изложеното следва, че преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

35 За да се отговори на поставените въпроси, най-напред трябва да се припомни, че както следва от практиката на Съда, правото на Съюза почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея редица общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС. Това схващане предполага и обосновава съществуването на взаимно доверие между държавите членки относно признаването на тези ценности и следователно относно зачитането на правото на Съюза, което ги прилага (решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 35 и решение от 15 октомври 2019 г., Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, т. 45).

36 Както принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който се опира на взаимното доверие между тях, имат основно значение в правото на Съюза, тъй като позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници (решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 36 и решение от 15 октомври 2019 г., Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, т. 46).

37 В това отношение следва да се припомни, че както е видно по-конкретно от член 1, параграфи 1 и 2 във връзка със съображение 5 от Рамково решение 2002/584, то има за цел да замести многостранната система за екстрадиция, установена с Европейската конвенция за екстрадиция, подписана в Париж на 13 декември 1957 г., със система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изпълняване на съдебни решения или за наказателно преследване, като тази система е основана на принципа на взаимното признаване (вж. в този смисъл решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 39 и от 13 декември 2018 г., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 26 и цитираната съдебна практика).

38 В този контекст целта на Рамково решение 2002/584 е чрез въвеждането на нова опростена и по-ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз

основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 40 и от 13 декември 2018 г., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 27 и цитираната съдебна практика).

- 39 В областта, която се урежда от Рамково решение 2002/584, принципът на взаимно признаване, който представлява, както става ясно по-конкретно от съображение 6, „крайъгълен камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от това рамково решение, който прогласява правилото, че държавите членки са длъжни да изпълняват всяка европейска заповед за арест въз основа на принципа на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на същото това рамково решение. Затова изпълняващите съдебни органи по принцип могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в Рамково решение 2002/584 изчерпателно изброени случаи на отказ за изпълнение. Освен това за изпълнението на европейската заповед за арест не могат да се поставят други условия, освен изчерпателно уредените в член 5 от това рамково решение. Следователно, докато изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, отказът същата да бъде изпълнена, е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно (решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 41, от 13 декември 2018 г., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 28 и от 15 октомври 2019 г., Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, т. 48).
- 40 В Рамково решение 2002/584 са посочени изрично случаите, при които не се допуска изпълнение (член 3), и случаите, при които може да се откаже изпълнение (членове 4 и 4а) на европейската заповед за арест, както и гаранциите, предоставяни от издаващата държава членка в особени случаи (член 5). Макар структурата на Рамково решение 2002/584 да е основана на принципа на взаимното признаване, това признаване не предполага абсолютно задължение за изпълнение на издадената заповед за арест (вж. в този смисъл решения от 21 октомври 2010 г., В., C-306/09, EU:C:2010:626, т. 50 и от 13 декември 2018 г., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 29 и 30 и цитираната съдебна практика).
- 41 Всъщност Рамково решение 2002/584 предоставя възможност на компетентните органи на държавите членки в особени случаи да решат изпълнението на наложено в издаващата държава членка наказание да се извърши на територията на изпълняващата държава членка. Това е така по-специално съгласно член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от него (вж. в този смисъл решения от 21 октомври 2010 г., В., C-306/09, EU:C:2010:626, т. 51 и 52 и от 13 декември 2018 г., Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 30 и цитираната съдебна практика). В последната от посочените разпоредби като гаранция, която издаващата държава членка трябва да предостави в особени случаи, се посочва по-специално разглежданата в главното производство, отнасяща се до връщането в изпълняващата държава членка на лице, което е неин гражданин или пребивава в нея и за което е издадена европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, за да изтърпи там наложеното му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.
- 42 На поставените въпроси следва да се отговори именно с оглед на тези съображения.

По първия въпрос

- 43 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 във връзка с член 1, параграф 3 от него, както и с член 1, буква а), член 3, параграфи 3 и 4 и член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващата държава членка постави предаването на лице, което е неин гражданин или пребивава в нея и за което е издадена европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, под условието това лице да ѝ бъде върнато, след като бъде

изслушано, за да изтърпи в нея наложеното му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, посочената държава трябва да върне лицето едва от момента, когато не само осъдителната присъда на съответното лице е станала окончателна там, но са окончателно приключени и всички процесуални етапи в рамките на наказателното производство във връзка с престъплението, което е основание за европейската заповед за арест.

- 44 Следва да се отбележи, че в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 не се уточнява моментът, в който лицето, за което е издадена европейската заповед за арест, за чието изпълнение се изисква да се предостави гаранция по смисъла на посочената разпоредба, трябва да бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там наложените му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.
- 45 Всъщност в текста на посочената разпоредба в това отношение се предвижда само, че връщането на съответното лице в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там наложените му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, се извършва след като съответното лице, което е гражданин на изпълняващата държава или пребивава в нея, бъде изслушано в издаващата държава членка.
- 46 Ето защо в съответствие с постоянната съдебна практика член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 следва да се тълкува, като се вземе предвид неговият контекст и преследваните с това рамково решение цели.
- 47 На първо място, в това отношение следва да се припомни, че, както беше посочено в точка 38 от настоящото решение, целта на Рамково решение 2002/584 е въвеждането на нова опростена и по-ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица. Всъщност съгласно член 1, параграф 1 от това рамково решение целта на механизма на европейската заповед за арест е да бъде възможно задържането и предаването на издирвано лице, така че — в светлината на целта, преследвана с въпросното рамково решение — извършеното престъпление да не остане ненаказано и това лице да бъде преследвано или да изтърпи наложеното му наказание лишаване от свобода (решение от 6 декември 2018 г., IK (Изпълнение на допълнително наказание), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, т. 39).
- 48 При все това в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 законодателят на Съюза е признал особеното значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, като му даде възможност да изтърпи на нейна територия наказанието лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, които ще му бъдат наложени в издаващата държава членка след предаването му в изпълнение на европейска заповед за арест (вж. в този смисъл решенията от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 62 и от 21 октомври 2010 г., В., C-306/09, EU:C:2010:626, т. 52).
- 49 На второ място, следва да се вземат предвид разпоредбите на Рамково решение 2008/909, тъй като член 25 от него предвижда, че неговите разпоредби се прилагат *mutatis mutandis*, доколкото са съвместими с разпоредбите на Рамково решение 2002/584, към изпълнението на наказания, по-специално когато при своите действия в рамките на член 5, точка 3 от посоченото рамково решение държава членка постави като условие за изпълнението на европейска заповед за връщането на съответното лице в тази държава, за да изтърпи в нея наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, които ще му бъдат наложени в издаващата държава членка.

- 50 В това отношение от член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/909 следва, че целта на последното е да установи правила, позволяващи на държава членка, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признае постановено съдебно решение и да изпълни наказанието, наложено от юрисдикция на друга държава членка.
- 51 Ето защо предвидената от законодателя на Съюза връзка между Рамково решение 2002/584 и Рамково решение 2008/909 трябва да допринесе за постигането на целта по улесняване на социалната реинтеграция на съответното лице. Освен това тази реинтеграция е в интерес не само на съответното лице, но и на Европейския съюз като цяло (вж. в този смисъл решения от 23 ноември 2010 г., Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, т. 50 и от 17 април 2018 г., В и Vomero, C-316/16 и C-424/16, EU:C:2018:256, т. 75).
- 52 Освен това следва да се отбележи, че съгласно член 3, параграф 3, първо изречение от Рамково решение 2008/909 то се прилага само по отношение на признаването на съдебни решения и изпълнението на наказания по смисъла на същото рамково решение (решение от 25 януари 2017 г., Van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, т. 23). Член 1, буква а) от Рамково решение 2008/909 обаче определя понятието „съдебно решение“ като окончателно решение или разпореждане на съд на издаващата държава, с което се налага наказание на физическо лице. Обстоятелството, че в тази разпоредба е отбелязано, че разглежданото съдебно решение е „окончателно“, подчертава особеното значение, което се придава на необжалваемостта на съдебното решение, като се изключват обжалваемите решения (вж. в този смисъл решение от 25 януари 2017 г., Van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, т. 23, 24 и 27).
- 53 Следователно, когато изпълняващият съдебен орган, който действа в рамките на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, е поставил като условие за изпълнението на европейска заповед за арест лицето, за което е издадена тя и което е гражданин на изпълняващата държава членка или пребивава в нея, да бъде върнато в нея, за да изтърпи там наложеното му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, връщането му от последната може да се извърши едва след като присъдата, с която се налага посоченото наказание, е станала окончателна по смисъла на съдебната практика, цитирана в предходната точка от настоящото решение.
- 54 Освен това с оглед на целта да се улесни социалната реинтеграция на съответното лице, преследвана както с член 5, точка 3 от това рамково решение, така и с разпоредбите на Рамково решение 2008/909, приложими по силата на член 25 от него, е необходимо, когато се прилага гаранцията, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, съответното лице да бъде върнато в изпълняваща държава членка възможно най-бързо след като присъдата, с която е наложено това наказание, е станала окончателна.
- 55 Това тълкуване се подкрепя от член 3, параграф 3, второ изречение от Рамково решение 2008/909, съгласно който фактът, че освен наказанието е наложена и глоба и/или конфискация, която все още не е платена, събрана или изпълнена, не е пречка за изпращане на съдебното решение от издаващата на изпълняващата държава членка по смисъла на член 1, букви в) и г) от това рамково решение.
- 56 При все това, ако се окаже, че е необходимо лицето, на което в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, когато съдебното решение, с което е наложено това наказание или мярка, вече е необжалваемо по съдебен ред, да присъства в тази държава членка заради другите процесуални етапи в рамките на наказателното производство във връзка с престъплението, което е основание за европейската заповед за арест, като например определянето на наказанието или на допълнителна мярка, целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, преследвана с член 5, точка 3 от Рамково решение

2002/584, трябва да се претегли както с ефективността на наказателното преследване, за да се гарантира пълна и ефективна наказателна репресия за престъплението, което е основание за европейската заповед за арест, така и със зачитането на правото на защита на съответното лице.

- 57 Освен това следва да се припомни, че както следва от член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 и от член 3, параграф 4 от Рамково решение 2008/909, тези рамкови решения не могат да имат за последица изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, гарантирани в правния ред на Съюза.
- 58 Всъщност съгласно постоянната практика на Съда нормите на вторичното право на Съюза трябва да се тълкуват и прилагат при спазване на основните права, неразделна част от които е зачитането на правото на защита, което е производно на правото на справедлив процес, закрепено в членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз и член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (решение от 10 август 2017 г., *Turikas*, С-270/17 PPU, EU:C:2017:628, т. 60).
- 59 Ето защо, в рамките на посоченото в точка 56 от настоящото решение претегляне издаващият съдебен орган трябва да прецени дали поради конкретни основания, свързани със зачитането на правото на защита на съответното лице или на доброто правораздаване, присъствието на това лице в издаващата държава членка е абсолютно необходимо, след като осъдителната присъда стане окончателна и до постановяването на окончателно решение при другите процесуални етапи в рамките на наказателното производство във връзка с престъплението, което е основание за европейската заповед за арест.
- 60 От съдебния орган на издаващата държава членка обаче не може да се изисква в рамките на гаранцията, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, с оглед на целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, систематично и автоматично да отлагат връщането на съответното лице в изпълняващата държава членка до момента, в който другите процесуални етапи в рамките на наказателното производство във връзка с престъплението, което е основание за европейската заповед за арест, ще бъдат окончателно приключени.
- 61 В този контекст, за целите на претеглянето, което е длъжен да направи, издаващият съдебен орган трябва да вземе предвид възможността за прилагане на механизмите за сътрудничество и взаимопомощ по наказателноправни въпроси, които са налице по силата на правото на Съюза (вж. по аналогия 6 септември 2016 г., *Petruhhin*, С-182/15, EU:2016:630, т. 47). В това отношение следва да се отбележи по-специално, че, както следва от член 3, параграф 3, трето изречение от Рамково решение 2008/909, признаването и изпълнението на имуществени санкции и на решения за конфискация в друга държава членка се извършват по-конкретно съгласно Рамково решение 2005/214 и Рамково решение 2006/783. Освен това в член 24 от Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси (ОВ L 130, 2014 г., стр. 1), която има за цел да се улесни и ускори съдебното сътрудничество между държавите членки въз основа на принципите на взаимно доверие и взаимно признаване (решение от 24 октомври 2019 г., *Гаванозов*, С-324/17, EU:C:2019:892, т. 35), се предвижда издаването на европейска заповед за разследване за разпит на заподозряно или обвиняемо лице чрез видеоконференция или друго аудио-визуално предаване, като издаващият и изпълняващият орган договарят помежду си практическите аспекти на този разпит.
- 62 По изложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 във връзка с член 1, параграф 3 от него, както и с член 1, буква а), член 3, параграфи 3 и 4 и член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващата държава членка постави предаването на лице, което е неин гражданин

или пребивава в нея и за което е издадена европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, под условието това лице да ѝ бъде върнато, след като бъде изслушано, за да изтърпи в нея наложеното му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, посочената държава членка трябва да върне лицето веднага щом осъдителната присъда стане окончателна, освен ако поради конкретни основания, свързани със зачитането на правото на защита на съответното лице или на доброто правораздаване, е абсолютно необходимо присъствието на това лице в посочената държава до постановяването на окончателно решение при другите процесуални етапи в рамките на наказателното производство във връзка с престъплението, което е основание за европейската заповед за арест.

По втория въпрос

- 63 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с оглед провеждане на наказателно производство, е поставено под условието, предвидено в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, за да изпълни наложеното на съответното лице в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата държава членка може чрез дерогация от член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909 да адаптира срока на това наказание, за да го приведе в съответствие с наказанието, което е щяло да бъде наложено за съответното престъпление в изпълняващата държава членка.
- 64 В това отношение следва да се припомни, че член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909 позволява на компетентния орган на изпълняващата държава членка да адаптира наложеното в издаващата държава членка наказание, ако срокът му е несъвместим с правото на изпълняващата държава членка. Този орган обаче може да реши да адаптира наказанието само ако то превишава най-тежкото наказание, предвидено за подобни деяния съгласно националното му право, като срокът на адаптираното наказание не може да бъде по-малък от срока на максималното наказание, предвидено в правото на изпълняващата държава членка за подобни деяния. В този контекст член 8, параграф 4 от Рамково решение 2008/909 уточнява, че адаптираното наказание не може да бъде по-тежко от наложеното в издаващата държава, нито по-специално по отношение на своя срок.
- 65 Член 8 от Рамково решение 2008/909 следователно въвежда стриктни условия за адаптиране от компетентния орган на изпълняващата държава на наказанието, наложено в издаващата държава членка, които са единственото изключение от принципното задължение на посочения орган по член 8, параграф 1 от това рамково решение да признае съдебното решение, което му е изпратено, и да изпълни наказанието, което по продължителност и вид съответства на посоченото в постановеното в издаващата държава членка съдебно решение (вж. в този смисъл решение от 8 ноември 2016 г., Огнянов, С-554/14, EU:C:2016:835, т. 36).
- 66 Следователно не могат да се приемат доводите, изтъкнати от нидерландското правителство, че в случай на предаване на лице на издаващата държава членка въз основа на гаранция за връщане, член 25 от Рамково решение 2008/909 позволява изпълняващата държава членка да адаптира наказанието извън предвидените хипотези в член 8 от посоченото рамково решение, тъй като в противен случай тази разпоредба, и по-специално установеният в параграф 1 от нея принцип на признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието, би била лишена от практическо действие.

- 67 Ето защо изпълняващата държава членка не може да откаже да върне съответното лице само поради обстоятелство че в предоставената гаранция по член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 издаващата държава членка изразява резерва относно възможността първата от посочените държави членки да адаптира евентуално наложеното наказание във втората държава членка, която надхвърля хипотезите по член 8 от Рамково решение 2008/909.
- 68 При това положение на втория въпрос следва да се отговори, че член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с оглед провеждане на наказателно производство, е поставено под условието, предвидено в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, за да изпълни наложеното на съответното лице в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата държава членка може да адаптира срока на това наказание само при стриктните условия, предвидени в член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909.

По съдебните разноски

- 69 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки във връзка с член 1, параграф 3 от него, както и с член 1, буква а), член 3, параграфи 3 и 4 и член 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменени с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващата държава членка постави предаването на лице, което е неин гражданин или пребивава в нея и за което е издадена европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, под условието това лице да ѝ бъде върнато, след като бъде изслушано, за да изтърпи в нея наложеното му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, посочената държава членка трябва да върне лицето веднага щом осъдителната присъда стане окончателна, освен ако поради конкретни основания, свързани със зачитането на правото на защита на съответното лице или на доброто правораздаване, е абсолютно необходимо присъствието на това лице в посочената държава до постановяването на окончателно решение при другите процесуални етапи в рамките на наказателното производство във връзка с престъплението, което е основание за европейската заповед за арест.
- 2) Член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с оглед провеждане на наказателно производство, е поставено в зависимост от условието, предвидено в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, изменено с Рамково решение 2009/299, за да изпълни наложеното на съответното лице в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата

ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА МОЖЕ ДА АДАПТИРА СРОКА НА ТОВА НАКАЗАНИЕ САМО ПРИ СТРИКТНИТЕ УСЛОВИЯ, ПРЕДВИДЕНИ В ЧЛЕН 8, ПАРАГРАФ 2 ОТ РАМКОВО РЕШЕНИЕ 2008/909, ИЗМЕНЕНО С РАМКОВО РЕШЕНИЕ 2009/299.

Подписи